

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Feigenberg handlede — jeg nævnte før, hvordan han opsagde bevillingen og meldte sig som ansøger igen — var vi afskåret fra at bruge katastrofefonden, simpelt hen fordi den ikke dækker det forhold. Der var jo ikke nogen katastrofe i forbindelse med den nye bevilling. Det er det, der er det centrale i sagen. Hvis Feigenberg havde fortsat og havde sendt sit andragende uden at opgive sin bevilling, havde det stillet sig helt anderledes. Nu er vi afskåret fra at handle på basis af denne tekststammærkning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ove Munch* til undervisningsministeren:

„Vil ministeren foranledige, at overvejelserne vedrørende den fremtidige undervisning af stærkt handicappede ordblindede børn afsluttes hurtigt, således at der snarest kan skabes mulighed for, at ordblindeinstituttet får bedre lokale-mæssige muligheder for at tilbyde sine elever mere tilfredsstillende undervisningsmæssige forhold?“

Skriftlig begrundelse:

Der henvises til spørgsmålet om samme emne til socialministeren og svaret på dette den 26. marts 1969 (jfr. tidenden sp. 5194).

Tredje næstformand (*From*): Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Ove Munch: Den 26. marts stillede jeg et spørgsmål til socialministeren om mulighederne for at forbedre de undervisningsmæssige forhold for eleverne på ordblindeinstituttet. Sagen er, at man på ordblindeinstituttet har alt for få og for dårlige lokaler, idet man mangler faglokaler, gymnastiklokale, sløjdelokale og den slags. Endvidere har man for få lokaler, sådan at man har eftermiddagsundervisning for børn i den undervisningspligtige alder, hvilket må siges at være særlig uheldigt, når det drejer sig om disse læseretardedede børn, fordi de erved afskæres fra det andet almindelige samkvem med deres kammerater. Socialministeren svarede, at man måtte afvente den

udvikling, som folkeskolens specialundervisning gennemgår, og socialministeren sagde videre:

„Jeg frygter for, at hvis vi går i gang med et byggeri, før vi kender omfanget af den gruppe, hvis behandling ikke kan klares inden for folkeskolens rammer, risikerer vi fejlinvesteringer af ikke ringe format.“

Det vil sige, at det, jeg spørger undervisningsministeren om, er, om man kan blive færdig med disse overvejelser af, hvilke elever der skal overføres til folkeskolen, sådan at der snarest kan skabes mulighed for, at ordblindeinstituttet får bedre lokale-mæssige muligheder for at tilbyde sine elever mere tilfredsstillende undervisningsmæssige forhold.

Undervisningsministeren (*Helge Larsen*): Hr. Ove Munch har i sin begrundelse af spørgsmålet til mig henvist til socialministerens svar den 26. marts i år, og jeg skal i fortsættelse af det, der allerede er sagt dengang, og det, der nu bliver refereret, meddele, at der i disse år foregår en kraftig udbygning af folkeskolens specialundervisning, men en udbygning, som endnu ikke er afsluttet, og som er af betydning for, hvor stor en gruppe ordblindede elever der bliver tilbage, som naturligt vil henhøre under særfor sorgen.

Der er nogle steder i landet etableret en centraliseret undervisning af svært læseretardedede på såkaldte læseklinikker. Man har fra folkeskoledirektoratet i den senere tid henstillet til centret for undervisning af svært handicappede, at man også tager sig af de svært læseretardedede, eventuelt gennem oprettelse af særlige læseklinikker. Det er klart, at i det omfang, hvori sådanne henstillinger bliver fulgt, vil det mindske behovet for undervisning af svært læseretardedede børn under særfor sorgen.

Jeg har drøftet disse spørgsmål med socialministeren, og de to ministerier vil nu arbejde videre med sagen med henblik på at få fastlagt den fremtidige arbejdsdeling mellem folkeskolen og særfor sorgen og dermed også kapacitetsbehovet på dette område, således at der kan blive grundlag for at få gennemført ønskelige forbedringer uden fejlinvesteringer.